

V

(Становища)

СЪДЕБНИ ПРОЦЕДУРИ

СЪД

Жалба, подадена на 28 февруари 2018 г. от Wenger SA срещу решението на Общия съд (първи състав), постановено на 23 януари 2018 г. по дело T-869/16 — Wenger/EUIPO

(Дело C-162/18 P)

(2018/C 311/02)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Wenger SA (представител: A. Sulovsky, Rechtsanwältin)

Друга страна в производството: Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO)

С определение от 5 юли 2018 г. Съдът (седми състав) постанови, че липсва основание за произнасяне по същество във връзка с жалбата до Съда.

Преюдициално запитване от Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Унгария), постъпило на 24 април 2018 г. — KrakVet Marek Batko sp. K./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Дело C-276/18)

(2018/C 311/03)

Език на производството: унгарски

Запитваща юрисдикция

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Страни в главното производство

Жалбоподател: KrakVet Marek Batko sp. K.

Отговорник: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли целите на Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност („Директивата за ДДС“) ⁽¹⁾, и по-специално изискванията съгласно съображения 17 и 62 за избягване на конфликтите във връзка с юрисдикцията между държавите членки и на двойното данъчно облагане, както и Регламент (ЕС) № 904/2010 на Съвета ⁽²⁾, и по-специално съображения 5, 7 и 8 и членове 28–30 от него, да се тълкуват в смисъл, че не допускат практика на данъчната администрация на дадена държава членка, която води до двойно данъчно облагане на данъчнозадълженото лице, защото посочената данъчна администрация е дала квалификация на определена сделка, която се различава както от тълкуването на същата сделка и на същите факти от страна на данъчната администрация на друга държава членка, така и от обвързващия отговор на запитване, предоставен от последната въз основа на това тълкуване, и от заключението, потвърждаващо посоченото тълкуване и обвързващия отговор, до което данъчната администрация на другата държава членка стига след осъществяването на данъчна ревизия?
- 2) Ако отговорът на първия въпрос е в смисъл, че такава практика не противоречи на правото на Съюза, може ли данъчната администрация на дадена държава членка, като отчита Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност и правото на Съюза, едностранно да определи данъчното задължение, без да вземе предвид обстоятелството, че данъчната администрация на друга държава членка вече е потвърдила по различни поводи правомерността на поведението на данъчнозадълженото лице, първо по негово искане, а след това и в резултат на осъществена от нея данъчна ревизия?

Или данъчните администрации на двете държави членки следва да си сътрудничат и да постигнат споразумение в името на принципа на данъчен неутралитет и на избягването на двойното данъчно облагане, за да плати данъчнозадълженото лице ДДС само в една от тези държави?

- 3) Ако отговорът на втория въпрос е в смисъл, че данъчната администрация на дадена държава членка може едностранно да променя данъчната квалификация, трябва ли разпоредбите на [Директивата за ДДС] да се тълкуват в смисъл, че данъчната администрация на втора държава членка е длъжна да възстанови на данъчнозадълженото лице данъка, определен от тази администрация в обвързващ отговор на запитване и платен във връзка със завършил с ревизия период, за да може по този начин да се гарантират както избягването на двойното данъчно облагане, така и принципът на данъчен неутралитет?
- 4) Как трябва да се тълкува изразът, съдържащ се в член 33, параграф 1, първо изречение от Директивата за ДДС, според който превозът се извършва „от или [за сметка] на доставчика“? Обхваща ли този израз случая, при който в качеството му на продавач на платформа за онлайн пазаруване данъчнозадълженото лице предлага възможността купувачът да сключи договор с транспортно предприятие, с което посоченият продавач си сътрудничи по сделки, различни от продажбите, когато купувачът може също така свободно да избере друг, различен от предложения, превозвач, и договорът за превоз се сключва между купувача и превозвача, без намеса от страна на продавача?

Релевантно ли е за целите на тълкуването — като се има предвид по-специално принципът на правна сигурност — обстоятелството, че до 2021 г. държавите членки трябва да изменят правната си уредба за транспониране на посочената разпоредба от [Директивата за ДДС], така че член 33, параграф 1 от нея да се прилага и в случай на косвено сътрудничество при избора на превозвач?

- 5) Трябва ли правото на Съюза и по-конкретно [Директивата за ДДС] да се тълкува в смисъл, че посочените по-долу факти, в тяхната съвкупност или поотделно, са релевантни за преценката дали с цел да заобиколи член 33 от [Директивата за ДДС] и да извърши злоупотреба с право, данъчнозадълженото лице е създадо между независимите предприятия, осъществяващи доставката, изпращането или превоза на стоките, правоотношения, с които то се опитва да се възползва от обстоятелството, че облагането с ДДС е по-ниско в друга държава членка:

5.1) осъществяващото превоза транспортно предприятие е свързано с данъчнозадълженото лице и му предоставя други услуги, независими от превоза;

- 5.2) същевременно клиентът може във всеки момент да се откаже от предлаганата от данъчнозадълженото лице възможност, изразяваща се във възлагане на превоза на транспортното предприятие, с което то има договорна връзка, като клиентът може да повери транспорта на друг превозвач или сам да влигне стоките?

⁽¹⁾ ОВ L 347, 2006 г., стр. 1.

⁽²⁾ Регламент (ЕС) № 904/2010 на Съвета от 7 октомври 2010 година относно административното сътрудничество и борбата с измамите в областта на данъка върху добавената стойност (ОВ L 268, 2010 г., стр. 1).

Преюдициално запитване от Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Унгария), постъпило на 16 май 2018 г. — Tesco-Global Áruházak Zrt./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Дело C-323/18)

(2018/C 311/04)

Език на производството: унгарски

Запитваща юрисдикция

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Страни в главното производство

Жалбоподател: Tesco-Global Áruházak Zrt.

Ответник: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Преюдициални въпроси

- 1) Съвместимо ли е с разпоредбите на Договора за функционирането на Европейския съюз, уреждащи принципите на забрана на дискриминацията (членове 18 ДФЕС и 26 ДФЕС), на свобода на установяване (член 49 ДФЕС), на равно третиране (член 54 ДФЕС), на равно третиране във връзка с участието в капитала на дружествата по смисъла на член 54 ДФЕС (член 55 ДФЕС), на свободно предоставяне на услуги (член 56 ДФЕС), на свободно движение на капитали (членове 63 ДФЕС и 65 ДФЕС) и на еднакво данъчно облагане на предприятията (член 110 ДФЕС), обстоятелството, че дружествата на чуждестранни собственици, експлоатиращи различни търговски обекти посредством едно-единствено търговско дружество и осъществяващи търговия на дребно в търговските обекти, фактически подлежат на облагане по най-високата ставка на определен силно прогресивен специален данък, докато дружествата на унгарски собственици, които действат под режим на франчайзинг с едно и също лого — посредством търговски обекти, които по принцип се стопанисват от независими търговски дружества — фактически подлежат на облагане с нулева ставка или с някоя от по-ниските данъчни ставки, така че съотношението между заплатения данък от дружествата на чуждестранни собственици и общите данъчни постъпления от специалния данък значително надвишава същото съотношение в случая на дружествата на унгарски собственици?
- 2) Съвместимо ли е с разпоредбите на ДФЕС, уреждащи принципа на забрана на държавните помощи (член 107, параграф 1 ДФЕС), обстоятелството, че данъчнозадължените лица, експлоатиращи различни търговски обекти посредством едно-единствено търговско дружество и осъществяващи търговия на дребно в търговските обекти, фактически подлежат на облагане по най-високата ставка на определен силно прогресивен специален данък, докато дружествата на унгарски собственици, които са техни преки конкуренти и действат под режим на франчайзинг с едно и също лого — посредством търговски обекти, които по принцип се стопанисват от независими търговски дружества — фактически подлежат на облагане с нулева ставка или с някоя от по-ниските данъчни ставки, така че съотношението между заплатения данък от дружествата на чуждестранни собственици и общите данъчни постъпления от специалния данък значително надвишава същото съотношение в случая на дружествата на унгарски собственици?